

pevkami ter jo ž njimi odrine v gorkejša kraja, a na vzpomlad se zopet povrne ter ostane pri nas, da nam sladi življenje s svojim sladko-čarobnim petjem. Slavec poje najraje po noči, in časi skoraj vso noč, vzlasti če ima kacega soseda v bližji, ki se ž njim skuša v petji.

Gnezdo si naredi na tleh ali pa nekoliko od tal v gostem grmovju. Spleteno je iz vitkih korenin in travnih bilk ter je od zunaj pokrito z listjem in mahovjem. Na mehko posteljico iznese slavka 4—6 sivozelenkastih temno marogastih jajec, iz katerih se izvalé mladiči nekako okoli kresa. Kadar mladiči odrasejo, takoj poskušajo peti, ali prava pevska žila se jim uname še le pribodnjo vzpomlad.

Slavec živi po vsej Evropi v hostah in po grmovju, v gajih in logih, posebno ondâ, kjer žuboré potoki skozi kako goščavo. — Pri dobri postrežbi živi slavec po 8 let v kletkah, a treba mu je vsaki dan izpremeniti vodo in mu dati nekoliko mravljinih bub (jajec) ali pa krepkih črvov.

Čmrljevo gnezdo.

ni je v živalstvu nobene živali, katera bi bila večjega občudovanja vredna, nego žuželke. Le pogledimo te trudoljubive živalce, kako po ves dan delajo in snujejo vsaka po svoje, da si nanosijo potrebne hrane. Že

v starem veku so ljudje občudovali različna opravila, s katerimi se bavijo žuželke, da pripravijo sebi in svojemu zaródu potrebno oblačilce in stanovanje, kakor tudi vse druge priprave, katerih jim je treba v življenje in obrambo pred sovražnikom. Ako bi te živalce v primeri s človekom ne bile tako zeló

majhene in tako nezmatne po naravi, izvestno bi še bolj občudovali njihovo prečudno življenje in delovanje. Žuželke moramo pridnejše opazovati, in pričali se bodemo, da so mnogo umnejše in spretnejše od drugih živali, ker vse to, kar storé, storé le s svojimi močmi. Kje za Boga, najdete žival, ki bi znala zidati tako lepe naopik stoječe, okroglaste, šesterovoglate celice, kakor zna to borna bučelica? In kje je žival, ki bi bila v vseh svojih opraviilih takó trudofubiva, kakor je drobna mravlja, ki je zaradi svoje pridnosti še celó v prigovor prišla? Dà, dà, ako bi pridnejše opazovali žuželke, te borne, drobne živalce, potlej še le bi morali prav spoznati, kako velik in mogočen mora biti Stvarnik, ki jim je dal življenje, in jim ustvaril v takó drobnem telesi toliko spretnosti, gibčnosti in — razumnosti.

Brenčeči čmrlji, zelo nevretni, da bi jih lahko imel za medvede med žuželki, živé v priprostih luknjah pod zemljo, ter se ne morejo nikakor primerjati z bučelami, da-si jim so v rodu. Tudi ose in hudobni sršeni so vse kaj drugega nego kosmatinasti čmrlji, a vender vsakako zaslužijo, da jih občudujemo v njihovem priprostem življenji.

Čmrljem je ljubša bogato obložena miza nego veliko in priležno stanovanje. Gnezdo od zunaj še nekako ugaja našim očem, ali od znotraj, jojmina! tu je neréd, da se ga Bog usmili. Zgodaj v letu ne vidiš drugega nego grudo nekake na videz ostudne, rujavo-rudeče, testu podobne tvarine: surovo zmes nekega prahu in strdi (medú). Ako to zmes prelomiš, ugledaš v njej majhene votline, ki so napolnene deloma z jajci, deloma s črvički, rekši ličinkami, ki se kakor ličinke od muh takó prejedó skozi nakopičeno jim hrano. Iz voska narejeni lončki niso tako umeteljno izdelani kakor pri bučelah; v te lončke, ali pa tudi v ostanke izlezlih bub, spravljajo čmrlji med in cvetni prah.

Čmrlji živé v majhenih družbah, največ 100—200 skupaj, ki obstoje iz sameev, samie in delaveev, kakor pri bučelah. L T-č.

Razne stvari.

Drobtine.

Zvečer.

Glej, solnce zlató,
Vše jemlje slovó,
V žarócih žarki
Obséva goró.

Povsod se zmráči
Zvon „Ave“ doni,
V grmíču na slavček
Se mílo glási.

Vse Bóga části,
Vse sladko zaspí,
Da zjutraj veselo
Na delo hiti.

F. Sovinski.

(Cvetica marjetica) ti kaže,
kam prideš po smrti. Prvo peresce —

nebesa, drugo — vice, tretje — pekél ...
zadnje nebesa! To je dobro, kako si
se že bal, da prideš v pekél!

(Božji volék), ta drobna živalca
nam prorokuje, kaj človeka čaka ónkraj
groba. Vzemi si ga na rokó in prosí
ga: „božji volék, pokaži mi moj domék!
božji volék, pokaži mi moj domék!“ dokler
vzletí, in videl bodeš, da ne vzletí niti
na tla, niti po strani, nego k višku —
góri v zlata nebesa.

(O raku.) Da rak ne gré naprej,
nego nazaj, to ne stoji; kajti kakor vse
druge živali, tako gré tudi rak naprej,
kadar si išče hrane in se mu ní treba
nícesar bati. Samó takrat, kadar mu pretí
kaka opasnost (nevarnost), gré navzad.